

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 252

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.—Ἐξάμ.δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50.— > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας : 30 λέξαι ἢ λέξεις δι' ὄλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΛΑΔΟΣ ◻

A!.. PARDON

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΕΘΝΑ

ΕΝΑ ΕΞΥΜΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ο Γιαννάκης, ήταν Γυμνασιόποιος, ένας νέος μόλις 18 ετών καλοντυμένος και νοστιμούλης.

Κάποια μέρα μόλις είχε γυρίσει απ' το μάθημα ή μητέρα του του είπε: — Παιδί μου, το σπίτι μας έχει πολλές ελλείψεις. Πρέπει να μας βάλουν τζάμια, να το άσπρουμε. Ο μπαμπάς Μιχό το πούλησε το σπίτι σε μία μεγάλη κυρία πολύ νέα και πολύ πλούσια. Δεν πηγαίνεις εσύ που μιλώς τόσο άμφορα να της τα πεις όλα αυτά;

— Γιατί όχι; Δώσε μου τη διασύνου της και πάω. Η καινούργια σπιτονοικοκυρά του Γιαννάκη καθότανε σε ένα αξιοκρατικό σπίτι, ώστε μόλις μπήκε μέσα τάχα. Κάποιος ξυρισμένος υπηρέτης που παρουσιάστηκε μπροστά του δεν ήθελε να τον αφήσει να μη την κυρία κι' επειδή ο Γιαννάκης ήταν λίγο νευρικός κι' άρχισε τή, βρισιές, γίνικε ένας τρέμος μεγάλος θόρυβος που ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε μία κυρία.

— Τι τρέχει; Τι θέλετε φίλε μου; — Όθλω να μιλήσω στην κυρία Χ.

— Εγώ είμαι. Περάστε. Τόν έβλεπε μέσαστ μπουπουάρ της. Ήταν μία όμορφη γυναίκα, χήρα, με μεγάλη περιουσία και γεμάτη καρδιά. Μόλις αντίκρισε το μικρό Γιαννάκη με τα κόκκινα μάγουλα και το σφιχτό κορμί, αισθάνθηκε μία ακατανίκητη έλξη γι' αυτόν. Της μίλησε, μ' αιδώ δέν τον άκουσε, καταβροχθίζοντός τον με τα μάτια, άπορροισμένη να κάρη, δτι της ζητούσε. Με την πρόφαση να πάρη κάτι χαρτί τόν πέρασε στην του ιδεαίται και του πρόσφερε μπουμπουάκι μπισκότα. Ο κομμάτιος ο Γιαννάκης τά είχε χάσει. Η όμορφη κυρία φορούσε μία λεπτοειδή ρόμπα κάτω απ' την όλοια φαινοδούσαν πολλά πράγματα που τόν έσκαυόδαξιν.

— Προσέχτε λοιπόν! Δέ μ' άκούστε! Είπατε άφρονέμος.

— Εγώ... Όχι... κυρία... Σας ζητώ συγγνώμη...

— Πώς; θέλετε να φύγετε; Ξτρακαθήστε. Μήπως σ' άφοβίζω;

— Ναι... Όχι...

Τόν πήρε από τά χέρια και τόν κάθησε κοντά της σ' ένα νταβίνι.

— Κουτέ, που' φοβάσαι της γυναίκας!... Δέν είλας ποτέ σου φιλενάδα;

— Πώς...

— Κι' αυτή δέ σ' άφοβίζει;

— Όχι, κυρία...

— Πόσον χρόνων είσαι;

— Δεκάξη.

— Άρα πολύ νέος, παιδάκι μου. Και σκέπτεσαι να την πάρεις;

— Βέβαια, όταν θά βγί άπ' τó Σχολείο.

— Και... ός τότε, δέν θά ζητήε τίποτα προκαταβολικώς; Έ;

— Δέν μπορώ να σ' άς πώ. Ένας άνδρας πρέπει να τά κρατάρ αυτά μυστικά.

— Μπαβό! Θαμνάσαι! Τούλάστον δέ θ' άνέβρη στα κεραμίδια να διαλαλήσεις της καλές σικαρίες του του παρουσιάζονται.

— Ασφαλώς όχι.

— Έφαίρετα. Και τώρα έλα να με φιλήσεις. Ο Γιαννάκης άρχισε να πάρη θάρρος και ός λιγάκι βροικόταν γεμάτος φωτιά, στην άγκυλιά της σπιτονοικοκυράς του.

— Δέν πιστεύω τώρα να μ' άφήσεις να φύω έτσι;

Και βέβαια δέν τόν άφησε να φύγη έτσι. Κι' έμεινε τόσο ελχριστήμένος όστε το βράδι που γύρισε ή μητέρα του της είλα δτι όλες ή έπισκευές του σπιτιού της θά γίνονταν και δτι μπορεί, όσα έλαχευισαθούν τίποτα να πάξ πάλι στην σπιτονοικοκυρά τους.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κ. Ρήγγαν, έχερώτης δοχ. 10. — Α. Φραγκοπουλον, έδωφίτης έλφθη. — Α. Γαλιό, Βαρωσ, θά σπαίξωι δοχ. 22. — Β. Ηλιόπουλον, στέλλωι τακτικά. — Α. σπασίαν, Αημητριάδου, σνδρομή προς έγγραφην σας έλφθη. — Ησάϊαν Μ. ποχοροπουλον, ενεγράφητε. — Δάμνην, αν είνε καλλίτερα αυτό δέ μποροβμε να τó έξωρομε μετ. Για ποιά χήματα μετ γράφτε; Περάστε από τά γραφεία μας να κανωίσετε.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΥΡΑΕΛΛΙ

Στό Παρίσι δουτάζεται ή 100τηρίς μιας άσημης Νορμανδής, της Μαρίας Ντυπλεσί, ή όποια ηρώχως να πατήε δια μεγάλο ορόλον εις την ζωή του μυθιοτοιογράφου Αλεξάνδρου Δουμά, (νίσι). Η Μαρία Ντυπλεσί δέν είνα άλλη από την Μαργαρίτα Γκοτιέ, την ήρωίδα του άριστοτοργήματος που ιδόδεσε τόν Δουμά, ή ήλια ή ήρωίς της περιήημον «Κυρία με τας Καμέλιες».

Ποία από σ'ας, νεαρές μου άναγνώστριες, στο αισθηματικό της στάδιον δέν ένσώκιοιαν έφαν έρωτα σάν της Μαργαρίτας; Πολλίς από σ'ας θά ήθελαν ν' άφοισαοθούν σ' έναν Αρμάνδο και πολλοί νέοι θά έφρίεγοντο υπό της έπιθυμίας ν' άγαπηθούν από μία Μαργαρίτα.

Αντί τα δύο αυτά πρόσωπα, που κατέστησαν ιστορικά, έκπροσωποβαν, και πιστεύω να έκπροσωποβν και σήμερα άκόμη, τó άπαντον της έρωτικής έδωλόσεως.

Μερικοί κριτικοί στο Παρίσι, άσολούμενοι με τó έργον αυτό του Δουμά, έπι τή ευκαιρία της 100τηρίδος της Μαρίας Ντυπλεσί, βροίκουν δτι ή Μαργαρίτα, ός έμ της ιδιοσυγκρασίας της, δέν μπορεί ν' άνεπροσωποβή την έξιδανικισιν του έρωτος. Βροίκουν άκόμη δτι ο Αρμάνδος Ντυβάλ δέν ήτο δυνατόν να δώση άλλην μορφήν εις τó αισθημά του παρά την μορφήν που δίδει κανείς σ' ένα αισθημα δέν αυτό άφορη μία όμορφη και δισσευδατοική γυναίκα του έλαφρο κόσμου. Τά έπι πλέον τά θεωροδν μυθιοτοιοματικίς ύπερβολίς. Αν άγάπησεν ή Μαργαρίτα τόν Αρμάνδον περισσότερο από άλλον τούς άλλους έξ ή ν α γ κ α ο θ η προς τόν από αυτήν την φησιν τη; και δτι έβλεπε πλέον κενόν τó ημερολόγιόν της από φίλους.

Θά μου έπιτρέψετε, άγαπητοί μου, να μη σμφονώσω δώλον με τούς κριτικούς αυτούς κριτικούς. Παρ' όλα όσα είπαν, αυτός ο ίδιος συγγραφής της «Κυρίας με τας Καμέλιες» με άναγκάζει να άσχω δτι ο Αρμάνδος ήτο τω όντι ο δίκαιος τύπος του έρωτος, ένός έρωτος που έφρίεγο από τόν πόδον, κατόπι μοιραίου άποχωρισμοδ, να έναυάτη την άπορρήτην του και για να φθάση στο σκοπό του πορβή και μέχρι της έκτατης άκόμη τόν πτόματός της. Όσον άφορη την Μαργαρίταν, θά είνα πάντα για δίους έκείνους — και είνα πάρα πολλοί — που δέν κριτικάρουν άστωχώς τόν έρωτα δ προσομλής τύπος της π ρ α γ μ α τ ι κ ή ς έ ρ ω μ έ ν η ς, της ποικίλης και της μεγαλομύθου, ή όποια φθάει και μέχρι τού τάρου δια να προίωση την ολιγοτυειάην ύπόληψιν του έρωτος της. Η ιστορία της Μαργαρίτας είνα άληθινή. Αποτελεί ένα έπεισθόν της ζωής του ίδιου συγγραφής. Τόν ορόλον του Αρμάνδου τον έπαιξεν ο Δουμά, και κατά συνέπεια δέν μποροβος να μετ τον μεταδώση παρά με ελικρίνησαν. Ένας Δουμάς δέν ήτο δυνατόν να ψευσθή.

Βεβαίως, δέν κρινουμε σήμερα τόν Αρμάνδο και την Μαργαρίτα υπό τó σύγγρονον πνευμα του έρωτος και τας συγγρόνος συνθήκας, πειθανδ' να τού, βροβμε και τούς δύο άνδρα παιδιά και τίποτε περισσότερο. Εγώ όμως δέν παίρνω τόν Αρμάνδο και την Μαργαρίτα ός πρόσωπα, άλλ' ός δύο τύπους άνεπροσωποβητότος τόν έρωτα, ός έρωτος είνα άλλ' όπως έφρασε να είνας. Βίβαια σήμερα δέν έχω την άπαίτησιν από ένα έρωστην να έσδάφη την έρωμότην του για να την ιδή. Σήμερα δέν της έσδάβον της έρωμότης. Της θάβον. Άλλ' είμαι βέβαιος δτι πολλοί και σήμερα θά έκτιμούν τούς δύο αυτούς έρωτας ός δύο δημιουργούς ένός αισθηματικού κόσμου, προρασμένου και λησοσημένου έως, και θά τούς εκτιμούν όχι επειδή έκείνοι άγάπησαν πολύ, άλλ' επειδή, κατόρθωσαν να κάνουν άλλους να άγαπήσουν πολύ.

ROMEO

ΕΚΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 1924

Έλάστη έγκρισις ψευδώνυμου δοχ. δύο.

Από σήμερον άρχεται ή έγκρισις ψευδωνύμων, τά όποια θά έσούβον δια τó έτος 1924, καθώς και ή άνατίσις έκείνων που ένεκρίθησαν κατά τó 1923.

Έγκρίνονται. «Τρεξ άχρίστοι φίλοι», «Ramerrey», «Α. Ο. Δ. Ο.» «Oliver» «Roual», «Μοιραίος», «Ένα ναυτικά», «Ματομένη Καμέλια», «Χρυσόμαλλο; Περατής».

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ

ΔΕ ΘΕΛΩ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ!

Προσάθησα πολύ, πρέπει να τó πιστέψω, μα δέν τó κατόρθωσα. Έβαλα όλην μου την καλήν θέληση να έξωσω και έπεισα τόν έαυτόν μου πώς σ' αγαπούσα, πώς σε αγαπούσα περισσότερο από πρότι, για να διώξω άπ' τó μυαλό μου της ελαφρότητας που έκανες τόν καιρό του χωρισμοδ μας Μ' αλλοίμονο! Δέν ήταν τόσο εύκολο όσο τó νόμιζα. Ο άνδρωπος αυτός, όπως είνα τόσο μικρός και άνάξιος άλλ' θεια, βροίκεται και θάβροίκεται πάντα άνάμεσα μας, να μου θυμίζη τόν άνδρω έως, όπως θέλει να λέη, φίλικό δεσμό σας μα που φάνηκε τόσο διαφορετικά στα μάτια του κόσμου και τά δικά μου μάτια άκόμη. Έβγαίνε πάντα μαζί σου, στην έξοχη μαζύ, στα θέατρα μαζύ, στα ξενοδογεία μαζύ. Ζούσατε σκεδόν όλη την μέρα μαζύ. Και θέλεις να πιστέψω πώς δέν συνέβη τίποτε μεταξύ σας. Μα και μόνον αυτά φθάνουν να μου δηλητηριάσουν την άγάτη μου και να με ν γουν να μη ξαναρχίσω την ευτυχισμένη ζωή μου. Ένα μαύρο σύννεφο φάνηκε τόν καθροδρόζοντα της άγάτης μας, και ή μότορ έξέσπασε τρομακτική, παρασέροντας κάθε τί που βροίκονταν ενδυναμ' στη ψυχή μας. Όλα τά φαινόμα είνα εναντιον σ' υ και δέν βροίκαις λέξεις να υπερασπισθί. Άδς μονάχα πώς αυτό που όλος ο κόσμος φωνάζει, είνα ψέμματα. Πώς δέν έμόλυνες την καρδιά σου με άλλο αισθημα και πώς όλα αυτά δέν ήταν παρά τυχαία έντελώς χωρίς κανέναν σκοπό. Μα τότε λοιπόν όταν ο κόσμος άρχισε να σου άνοιγη τά μάτια και να σου δείχνη τó δρόμο που τραβούσε, τί έκανες για να τού κλεισης τó στόμα; Τίποτα. Τάβρισκες όλα πολύ φυσικά και άπορη πώς έβρις αντίδεται γνώμη. Είσαι άδω, έ; Πώς μπορεί να τó πιστέψω; Έχεις άποδίδεις; Όχι. Λοιπόν γιατί να μη πιστέψω έκείνα που γέννηκαν και που παραδέχασαι πώς γίνηκαν; Θά αι τó στόμα όλης σου της ζωής και για αυτό φαντάζομαι πώς πρόπει να σφίξουμε καλλίτερα την κ ρ ο ί α μας και να χωρουμε. Άς μείνουμε φίλοι τουλάχιστον. Δέν θά μπορούσε ποτέ να πιστέψω και ή φρομορηση αυτή ύποψία, που δέν μπορεί να σβείσθη, θά μέε καταστέρη τη καλλιτερές μας στιγμής. Δέ σ' άγαπώ πιά! Δέ θέλω να σ' άγαπώ!

Μή μου μιλάς. Έλα πού κοντά μου και δώσ' μου τ' άπαλό σου χεράκι να τó κριτάω μέσο στο δικό μου. Άφισέ με να κυττάω τη μαύρη θάλασσα τόν ματιόν σου και θάμαι ευτυχιμένος. Έλα άκόμη πού κοντά κι' άκρίμπισε τó κεφάλι σου σην ώμο μου όπως τούσες άλλες φορές. Θά γύρω και με χέρια που θά τρέμουν θά χαϊδέωμ τρυφερά τά μαύρα μαλλιά σου. Άπληστα τά μάτια μου θά βροδ σούδν στα δικά σου ζητώντας να ματέψω. τά μυστικά της καρδιάς σου. Μ' άγαπάς... Τό έξωρο; ... Μπορεί. Μ' άρασε; όπως άγανα τα τ' άκούω από τó στομα σου. Έλα, γλυκαία μου άγάπη. Άφρη με να πάσω τó κεφάλι σου με τά δύο μου χέρια, και να σου δώσω ένα φίλι τρελλό που μ' αυτό θά τó αισθανθώ πώς πνίω την ψυχή σου. ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΕ

ΣΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Στό περιβόλι της ζωής έομείμας μία μέρα — πουλί πηρφανο έγώ και σ' μια περιστέρα — κι' ένόμισα πώς σ' ή ζω ή εδωθήκα γι' σένα και σ' ου πως έγεννήθηκες, σου φάνηκε, για μένα. Σου είπα, έλα να φύγουμε, να σ' ατρομωσ λήμει και μ' είπες, να πετάσομε μακριά σε ένα μέρη...

Σ' άγάπησα, μ' άγάπησε με δέτημη, με λαχτάρα — παιδί της ήδονής, έγώ και σ' μια παιχνιδιά — και σ' έδωκα της νεότητός μου τη πρώτη ήδονή μου κι' δτι άγαπητώτερο κι' αν είχα; Τη ζωή μου. Μου έδωκα; και σ' γλυκαία ε' άπαρόνο κορμί σου κι' δτι πολυτιμώτερο κι' αν είχα; Την τιμή σου...

Μα πάλι ξαναομίσαμε στο ίδιο περιβόλι — γεμάτος έρωτα έγώ και σ' μια κακία δαη — και μ' είδες άδιάσρη, σάν άγνωστη σ' μένα και μ' είπες άσυγκίνητη λόγια φαρμακωμένα. Σάν είδα δτι άλλάξαν τα πάντα στη καρδιά σου έπέταξα και έφυγα παντοτινά μακριά σου...

Δέν στάθηκα της σάκρας σου ό ταπεινός ηλιόλαχος — κι' όστε του δρόμου ο φωτός κι' έρημος διοικονομίας — Μία πεταλούδα είνα κι' όπως έκείνη γέννει μεσ' τά λουλούδια διάλαγα και τó χυμό τους πίνει και κι' έγώ επέταξα, έλευθέρως, τρυφά να βρω άλλου της ήδονής τά δώδερρα της μέρας...

Σπάρτη Κλειο. Γ. Σακελλαρίου

“Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ,”

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Επειτα ήταν κι' έκείνο τó πιο φοβερό που μου ψιθύρισε: «για τίς άλλες». Αντί να με ήσυχάζη για όλα, μάνηύχθησε. Γιατί έβλεπα πώς άρχισε μεταξύ μας μία σχέση κρυφή, κι' από τότε κάθε κρυφό μου φαινόταν κακό κι' άπρεπο.

Και να πού οι ύποψίες μου σε δύο τρεις ήμέρες, ός τάλλο μάθημα, βγήκαν. Ο κ. Ζησιμάδης, μπροστά, σ' όλες, με παρακάλεσε να θυσιάσω γι' άγάτη του τó διαλείμα μου και να περάσω μαζί του στο γραφείο, για να μου ύπαγορήγη κάτι να τού γράφω «έγώ που έγραφα τόσο καλά!». Έτσι, μετά τó μαθημα, όταν οι άλλες κατέβηκαν στόν κήπο να παίζω, έ ο άκολουθήσα τόν κ. καθηγητή στο γραφείο. Έκει με έβαλε να καθίσω σε μιάν άκρη του μεγάλου τραπέζιού, μου έδωσε μία κόλλα χαρτί και, σιγά—σιγά, άρχισε να μου ύπαγορεύη ένα κεφάλαιο από την «Εκκλησιαστική Ιστορία» που δέν μας τó είχε διδάξει άκόμη.

Τώρα συμπεραίνω πώς τέτοιο γραφείο δέν του χρειαζόταν καθόλου και πώς ήταν μία πρόφαση. Άλλα τότε δέν μπορούσα να έξωρο, να γίνω, και δέν έβαλα με τó του μου κακό. Άλλωστε τó γραφείο έκείνο δέν ήμαστε μόνον. Κι' άλλο δασκάλο εκάπνιζαν και μιλούσαν μεταξύ τους ή με δασκάλισες που μπαίνονβαν. Κι' ή κυρία διευθύντρια ήταν την περισσότερο ώρα έκεί. Άλλα τó διαλείμα τελείωσε πριν να τελειώση ή εργασία μας. — Δυό λεπτά άκόμη... δέν πειράζει... είπα ο κ. Ζησιμάδης.

— Ο, κριτήστε τη και πέντε, δέν πειράζει! άποκρίθηκε ή διευθύντρια.

Και βγήκε, γιατί είχα μάθημα έκείνη την ώρα. Κι' οι δασκάλοι έπιση; Άλλοι έφυγαν, άλλοι μπήκαν της τάξης τους. Οι δασκάλισες τó ίδιο. Και στο γραφείο έκείνο, που ή πόρτα του ήταν πάντα κλειστή, μείναμε οι δύο μας.

— Έ, φτάνει! μου είπες σε λίγο ο κ. Ζησιμάδης, κόβοντας άποτομα την ύπαγορεύση στη μέση μου περιόδου. Πήγαίνε τώρα στο μάθημα σου και σ' οι τελειώνουμε χαμηλά άλλη μέρα... Σ' εύχαριστώ πολύ. Άφρη πέν πέντα, σηκόθηκα και στάθηκα, για να βγίη πρώτος έκείνος, που μάξσε τά χαρτιά του. Άλλα τάφισε μάτσο στο τραπέζι κι' ήρθε πνιο κοντά μου.

— Να σου πώ, μου είπες με άλλο ύφος τρυφερό και χαϊδευτικό, λυπήθηκες πολύ προχτές που σε μάλασα;...

Έγεννα με τó κεφάλι και έκείνος έβαλε τó χέρι του στα μαλλιά μου κι' έξακολούθησε: — Όχι, όχι... Σου είπα πώς αυτό τó έκανα για τίς άλλες. Έγώ κανένα παραπόνο δέν έχω από σένα και σ' άγαπώ πολύ... Έπειδή όμως μερικές, πονηρές, μπορεί να παρεξηγούσαν, σ' έμάλασα, για να ιδούν όλες πώς δέν ναω κυμμά έξολεση για σένα... Μπορεί μάλιστα να έε αναμολογήσω. Μι' σε παρακαλώ να μη λυπήθης. Κλάψε πάλι μπροστά τους, ψευτοκλάψε, μ' από μέσα σου να ξέρης δτι έγώ πάντα σ' άγαπώ!...

Μιλώντας έτσι, — και με κάποιον κόπο μου φαινόνταν, με κάποιον λαχάνισμα — με χόθεις και με τά δύο του χέρια στα μαλλιά, σε μάγουλα, στους ώμους. Έπειτα τά κατέβησε στα δύο μου μπράτσα και τάσφιξε από πάνω ός κάτω σ' α νάβαλε να ιδή πώς ήταν χοντρά. Τέλος έφρασε ός τά χέρια μου, μου τάπιασε και τά δύο και, τραβώντας με άσπρνο, έκάθησε στην καρέλια που καθόμουν έγώ πριν και μ' άνάγκασε να καθίσω στα γόνατα του. Συγχρόνος χαμήλωσε τη φωνή και, σκεδόν χωρίς ήχο, μου είπες: — Έλα δώ, πουλάκι μου χερού, να ιδής πώς σ' αγαπώ έγώ!...

Κι' άρχισε να με φιλή στα μάγουλα, να μάγκυλάβη σφιχτά και να με χαϊδέυη παντού. Καταλόβηνα πολύ καλά τó «κρυφό» αυτό ήταν πάλι κάτι κακό κι' άπρεπο. Δέν τολμώσα όμως όστε να σηκωθώ από πάνω του, — αν και δέν θά μπορούσα έτσι που με κρατούσε, — ούτε ν' άντισταθώ στις χειρονομίες του και στα φίλια του. Τά δεχόμουν όλα μ' έκπληξη, με άπορία, άλλα και με ύποταγη μικρής μαθητής, που νομίζει πώς ο δασκάλης της μπορεί να την κάρη δτι θέλει. Όταν όμως ο κ. Ζησιμάδης έκαμε και μιά χειρονομία, που μου είνα άδύνατο να την προδιορίσω, άφρη την άλλο είδους ντροπή κατά μέρους, κρυφτείκα μόνο από την ντροπή έκείνη που αισθάνεται κάθε παιδί σε τέτοιο ξα-

φνικό, — έκτός αν είναι δλοσδιόλου ήλιό ο κάθισμα στα γόνατα. Τα χαϊδέματα και τó φίλια, ίσως θά τιποφίσιζα. Άλλα πώς νακανα λόγο, έστα και στην μητέρα μου, για την άπερηγαστη εκ ίνη χειρονομία; Και τί θάκανε ή μητέρα μου αν μάθανε τέτοιο πράγμα; Θά περιουρίβον πάλι σε πνιγμένες φρονές και σε συμβουλές ιδιαιτερές όπως τότε με τó ραβίσαι; Η θάτρεχε έσφροισμένη στη σχολείο να τó πη της Κυρίας να βροίση τόν κ. Ζησιμάδη και να χαλάση τόν κόσμο και... να με κάρη σεβ'λι σ' όλους και σ' όλες, που θά μάθαιναν έτσι κείνο που έντροπέμουν και να τó συλλογέμαι...

— Όχι, όχι! Έκαμε κείνος κρατώντας με μ' όλη του τή δύναμη. Κάθησε... σ' άγαπώ. Και με φίλησε. Άναγκάστηκε να ξανακαθίσω, άλλα αιστάνθηκα δάκρυα να μου κάρη τά μάτια.

Ήταν πιά για μένα ένα μαρτύριο, — μαρτύριο που πρώτη φορά τó δοκίμασα στη ζωή μου. Ούτε κι' έγώ έξωρο τί θάκανα, πώς θά έσοπούσα, αν βαστούσε άκόμη λίγες στι μέε. Εύτυχώς, ένα χτύπημα στην πόρτα άνάγκασε τόν κ. Ζησιμάδη να μάφήση να σηκωθώ, να με σηκόση μάλλον ο ίδιος άπ' τά γόνατά του και, με μία άλλοιώτικη φωνή, να πη: — Εμπρός! Πούδς είνα;

Ήταν ή έπιστάτρια που ζηπούσε την Κυρία.

— Δέ με χρειάζεστε πιά; ρώτησα μπροστά της τόν βασιανιστή μου.

— Όχι παιδί μου, πηγαίνε τώρα στο μάθημά σου, μου άποκρίθηκε, θέλοντας και μη, με τó πιο πατρικό και σοβαρό του ύφος.

Κι' έγώ, πριν τελειώσω, φευμό. Γιατ' είχα πάρει την άπόφασή μου και τη φφρι μ.ε. Και να μείνω να μουλεγε, θάκανα τώρα πώς δέν άκουσα κι' έδωφευγο.

Θυμώμαι, όταν γύρισα στην τάξη, ή δασκάλα που μεε έκαμε μάθημα καηνη την ώρα, παραευνέτηκε πολύ, όχι βέβαια, που ήταναι πάντε λεπτά άργότερα, άλλα για τή χαλμα που είχα.

— Καλέ, που ήσουνα; με ρώτησε.

— Στο γραφείο, της άποκρίθηκα. Ο κ. Ζησιμάδης μ' έβαλε και να τού γράφω.

— Τι μωρία;

— Όχι. Κάτι δικό του.

— Και γιατί είσαι κόκκινη, σάν κλαμένη; Σε μάλασε για κανένα λάθος;

— Έγραφα με τó κεφάλι μου «όχι».

Για τó λοιπόν; έπέμεινε ή δασκάλισσα.

Κι' έγώ τότε έγεννη «να!»

Γιατ' θυμήθηκα τη μητέρα μου που είχα πη ή μη λέω «τέτοια πράγματα» σε κανένα κι' έπρότμησα από την τόσο άπρεπη άλλ' θει, να πώ τó ψέμμα που είχα φανταστή ή δασκάλισσα. Ήταν μάλιστα και μιά καλή πρόφαση για να έσοπούσε και μπροστά στις άλλες γιατί άλλοίωτικα θάσκαζα. Και καθώς κάθησα στη θέση μου σκέπασα εύθως τó πρόσωπό μου με τά χέρια, έφριξα τó κεφάλι μου στο βέλλο κι' άρχισα να κλαίω...

Θά νομίζες, τώρα, καλέ μου φίλε, πώς δέν έβλεπα την ώρα να σχολάσω, για να τρέσω και να τά πώ όλα της μητέρας μου.

— Έ, λοιπόν όχι! Όπως ντραπύκα να τά πώ της δασκάλισσας, — και δέν θά της τάλεξι ούτε αν είμαστε οι δύο μας, — έτσι δέν έτόλμησα να τά πώ και της μητέρας μου. Και νησπή

ΤΑ ΠΕΡΑΠΟΝ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΣ

Άγου, μαμάκα μου, μαμακούλα μου, μαμακούλτα μου, τί συμφορες νέες όπου θέτει πάλιν κατά της κεφαλής μου αυτός ο μηστή μου ο Αθανάσιος. Ούτε ραβασάκια πλέον, ούτε σανδερβού εις τόν Άνακτορικόν κήπος, ούτε συντεταγέσι εις τó μουσείο, ούτε άσκα-

μοούς, ούτε τοιμπίες, τίποτες.

— Γιατί δέν με άσπάζεται πλέον, Αθανάσιε μου; τόν έρωτό. Τι έκαμνεν ή καιμήνη;

— Έγίνα συντηρητικός, μου λέει.

— Γιατί δέν με πηγαίνεις πλέον εις τού Γαλανού δια να μου προσφέρεις μακλοβέαν;

— Έγίνα συντηρητικός.

— Γιατί δέν έρχεσαι κάθε βράδι να με κάρησιν από τó μαγαζιόν, Αθανάσιε;

— Γιατί έγίνα συντηρητικός.

— Όλο έτσι μου λέει τó πολλάκι μου και με πικραίνει κι' άρχίζω να κλαίω, μαμάκα μου, να κλαίω λαπτεωδώς, και πολυκαύστωε.

Τόν γάμο, μαμάκα μου, τόν Αθανάσιον μου τόν γάμο. Άκούσε έκεί να γίνη συντηρητικός! Άγι! κάποιον θά μου πηγε τó άγορό μου κι' εκόλωλησεν αυτή την άρρωσότητα. Άγι! πολλάκις άχι!

Τό άχ και βάζ τó στήθος μου τó εκάμνον κουράφι

κι' άντιλαλούν τά βάσανα

και της καρδιάς οί θρήνοι. Η ΜΕΡΙΣΤΕ

με κράτησε, με και φόβος. Άν ήταν μόνο τά κάθισμα στα γόνατα. Τα χαϊδέματα και τó φίλια, ίσως θά τιποφίσιζα. Άλλα πώς νακανα λόγο, έστα και στην μητέρα μου, για την άπερηγαστη εκ ίνη χειρονομία; Και τί θάκανε ή μητέρα μου αν μάθανε τέτοιο πράγμα; Θά περιουρίβον πάλι σε πνιγμένες φρονές και σε συμβουλές ιδιαιτερές όπως τότε με τó ραβίσαι; Η θάτρεχε έσφροισμένη στη σχολείο να τó πη της Κυρίας να βροίση τόν κ. Ζησιμάδη και να χαλάση τόν κόσμο και... να με κάρη σεβ'λι σ' όλους και σ' όλες, που θά μάθαιναν έτσι κείνο που έντροπέμουν και να τó συλλογέμαι...

Αυτό βροήθηκα και δέν είπα στη μητέρα μου λέξη. Τό μυστικό όμως ήταν για μένα τόσο βρού, που έπρεπε κάποιον να τó πώ για να έλασάρωσα. Γιατί όσα γόνατα τη ντροπή, τόσο με κούρνε ή περιέργεια. Ηθελα να μάθω τί λόγο, τί νόημα είχα ή χειρονομία έκείνη που μάναστάτοσε. Τά φίλια, τά χαϊδέματα τά σφιξίματα, όχι τόσο. Έπί τέλους, ήταν τρίτη μου έξοδέλφη μ' έχόταν τόν ίδιο σχολείο μα σε άνώτερη τάξη. Δέν είχα και τόσο πολύ θάρρος μαζί της, καταλόβαινα όμως πώς δέν θά δυσκολευόμουν να πτόκησε. Και πραγματικώς, την πρώτη φορά που μπόρεσα να βροθώ μαζί της μονάχη, της τά είπα όλα.

Και πρώτα, πρώτα, με μείλη σπουδαίωτης, της άνήγγειλα πώς είχα να της έμπιστασθώ ένα «κρυφό». Έπειτα την παρακάλεσα να μου όρμησθί πώς δέν θά τώλεξε σε κανένα, γιατί τέτοιο πράγμα όσα ή μητέρα μου δέν ήθελα να τó μάθη. Και τέλος της είπα πώς αν θά τó φανερώσω σ' αυτή, ήταν μόνο για να με συμβουλέψη, σε μεγαλύτηρη, τί έπρεπε να κάμω.

Πριν τελειώσω καλό-καλό αυτό τó προοίμιο, ή Ραλλού έβαλε τά γέλια.

— Κατάλαρα, φόνας, κατάλαβα!... Καμιά έρωτοδουλειά χωρίς άλλο!... Μ' από τώρα, καιμήνη, από τώρος. Έλα, λέγε μου. Τι σου συνέβη; πούδς σαύσταίτε γράμμα; πούδς σου είπες πώς σ' άγαπεί;

— Μα όχι, όχι!... Δέν είνα τίποτα τέτοιο!... Μη φωνάζεις σε παρακαλώ... Είναι κάτι άλλο... και άλλο φοβερώτερο! Ούτε τó φαντάζεσαι σίμ!

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΩΣΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ

Της Henriette Bazançon

Μέσα στην ολόλευκη καμαρούλα της, που είναι πλημμυρισμένη από φως και καθαρό αέρα, η Λινέττα, ή Ομπρέ, ξεπλωμένη σε μία αναπαυτική σαϊ-λότζι, ξανάρχεται σιγά-σιγά στη ζωή.

Σάν ένα κακό όνειρο θυμάται τις αγωνίες των ημερών που πέρασαν, εκείνες τις ατέλειωτες νύχτες, τόν διαρκή εφιάλητη που δεν την άφινε ποτέ να ησυχάζει.

Δεν μπορούσε να πιστώσει ακόμη, ότι όλα αυτά είχαν περάσει και σε λίγες μέρες θα άφινε την κλιτική, για να ξαναϊδή τον πατέρα της, που τόσο την άγαποσε, τους φίλους της, που ρουτούσαν τακτικά γι' αυτήν.

Μα απ' όλους εκείνο που με συγκινεί περισσότερο, της έγγραφον ο πατέρας, είναι το ενδιαφέρον του Παύλου Καρόλ. Τι σύγνευκα αίσθημα, τι ειλκρινής καρδιά!

Η Λινέττα εν τούτοις δεν εσφορνοούσε με τόν πατέρα της. Ναί, ο Παύλος ήταν ένα καλό και τιμίο παιδί, μα αυτό δέν εβθανε... Πριν τώσο τού εβρεσε αρκετό, τόρα όμως...

— Λοιπόν, αγαπητή μου άσθενή, ήκουσθη έσφαφα ή φωνή του Ιατρού, πώς κάμω σήμερα; Ο σφιγμός; .. όχι άσχημος. Καί ή γλώσσα; αρκετά καλή. Τό χρώμα εδιορθώθηκε, δέν βήχετε πιά. Γρήγορα θά μάς εγκαταλείψετε.

— Ω! δέν βιάζομαι και τόσο γιατρέ άπήντησε ή Λινέττα με εύγένειαν. Έδω μέσα μ' άγαπούν όλοι και σεις... είσθε τόσο καλός μάς μου!

— Μα τό άείζετε, μικρούλα μου, της ειλεν ο Ιατρού, είσθε παραδείγμα άπακοής. Κι' έγω για να σάς άναταμείνω σάς έφερα τή φωτογραφία που ήδέλατε να ιδήτε τόσον καιρό. Να ή Άλβέρτος με τήν Βιβιάννα και τή Λιλί.

— Τι όμορφα παιδάκια! Έκαμν ή Λινέττα με ένδοσιασμόν, μόλις εϊδε τήν φωτογραφίαν.

— Ναί, και ή Ιατρού Ρενιέ έπρόσθεσε με λίγη μαλαχόλια: Πουλάνια χωρίς φωνή...

— Συγχωρήστε με σάς έφερα θλιβερός άναμνήσεις, παρατήρησεν ή Λινέττα στεναχωρημένη.

— Όχι, μη τό νομίζετε αυτό, τά δύστοχα αυτά όφρανα δέν φεύγουν ούτε στιγμή από τήν σκέψη μου. Μένον τόρα με τήν μητέρα μου και είμαι βέβαιος πως δέν τους λείπει λιπότε, αλλά είναι γρηά ή καυμένη και πόσο θά ζήση; ..

— Ξαναπαντρευθήτε, γιατρέ. Είναι ή ρόγος δρόμος! Σας τό είπα και άλλοτε.

— Τό έσυλλογίσθηκα κι' αυτό μα άραγε θά τ' άγαπήση τά παιδιά ή γυναίκα που θά πάρω;

— Θά τ' άγαπήση, σάς βεβαιώνω έγω γι' αυτό.

— Τώσο άκολούθησεν τήν συμβουλή σας. Καί ή Ιατρού βιαστικός έδωκε μερικώς γραπτάς οδηγίας εις τήν νοσοκόμη και έστειλες πρός έπίσκοψιν τών άλλων του άσθενών χωρίς να μαντεύση ότι πλώ του άφινε μία νεανική καρδιά πουείχε πλάσει όνειρα μάς μελοσύσης εύτυχίας που δέν έμελλε ποτέ να συνταλεισθή.

Και ή Λινέττα έκλεισε τά γαλανά της μάτια και παρεδόθη εις γλυκείας όνειρα.

— Δεσποινίς Λινέττα ...

— Κύριε Παύλο ...

Η κοπέλλα που είχε γυρίσει πιά σπύτι της και καθόταν στό περιβόλι τελείως θεραπευμένη έκαμν ένα μορφασμόν δυσρασεκίας!

Ηέβουεν ότι σήμερα έπρεπε να δοθί κάποια εξήγησις, διότι αυτό τοιάχιστον είχε καταλάβει από μερικά όπονοούμενα του πατρους της και ή σκέψις αυτή τήν έστενοχωρούσε πολύ, άλλ' άπεφάσισε να όμιλήση με θάρρος. Καί χωρίς περιστροφές του είπε πώς δέν έννοούσε ποτέ να στέρεη εις αυτόν τόν γάμον.

Ο νέος, ένα συμπαιθητικό κι' όμορφο παληκάρι, έχλωμάσε μόλις άκουσε τά λόγια της και άδυνατούσε να καταλάβη τί ήμπορούσε να τήν ειχε άλλάξη σε τόσο μικρό διάστημα, έντούτοις έπέμεινε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

Δέν θέλω να μου άπαντήσετε άμέσως...

να περιμένω πολύν καιρόν... Η ζωή μου σάς άνήκει...

— Κύριε Παύλο, μην έπιμένετε, άπήντησεν ή Λινέττα, και άν πράγματι ή ζωή σας μου άνήκει τότε σάς ζητώ τήν θυσίαν να μη πού μιλήσετε πιά ποτέ για έρωτα...

— Είναι ή τελευταία σας λέξις;

— Ναί, αλλά δέν φθάνει αυτό. Θέλω να μη μάθη ποτέ ή πατέρα μου πώς έγω έμπόδισα αυτόν τόν γάμον. Σας άγαπά τόσο πολύ!

Τό ίδιο βράδυ ή Παύλος Καρόλ άποχαιρετούσε από πάντα τήν Λινέττα και τό όνειρό του που δέμενε άπραγματοποιήτο...

— Τι συνέβη λοιπόν μεταξού σας; έλεγε τό άλλο πρωί ή πατέρα της Λινέττας ένω έδιάβαζε ένα γράμμα του Παύλου, με τό όποιον του έπέστρεφε τόν λόγο που είχε δώσει.

— Τίποτε άπολύτως, άπήντησεν ή Λινέττα, τώσε έκκέφθηκε ότι θά έκανα μία τρέλλα...

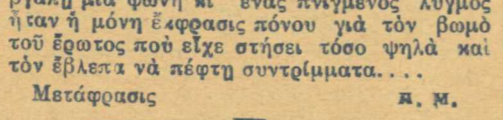
Και άπλωσε τό χέρι της να πάρη τό ταχυδρομείον που της έστεινε ή όμηρέτης μέσα εις ένα δίσκον.

— Επάνω, επάνω διέκρινε ένα μεγάλο φακέλλον με γνωστό γράμμα. Τόν άνοιξε. Ήταν ένα άγγελτήριο γάμου.

— Ο Ιατρού κ. Έρνέστος Ρενιέ και ή Κυρία Έλένη Ντυβάλ έτέλεσαν τούς γάμους των.

Η Λινέττα μόλις έσυγκρατήθη από τού να βγάλη μία φωνή κι' έκανε πνιγμούς λυγμός τήν ή μόνη έφρασις πόνου για τόν βομπού του έρωτος που είχε στήσι τόσο ψηλά και τόν έβλεπε να πέφτη συντριμμένα...

Μετάφρασις Α. Μ.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Μία τή μικρή μου κάμαρα σά βρέξη, σά χιονίζει Στο τζάκι κούκνη φωτιά σπιθιβολάει και τριζει Και μία μικρή συντροφισσα τά χείρα χοιουλίζει.

Πόσο μου άρέσει ναμστε τέτοιες στιγμιόλις μόνοι! Τι όμορφα πέφτει ή βροχή, τί όμορφα τό χιόνι! Μα κι' ή μικρή συντροφισσα τί όμορφα κενώνει!

Σάν τό πουλάκι, που χτυπή στό τζόφι, μι κινάει. Στήν άγκαλιά μου τρέμοντας γά ζεσταθή φοιλάει Καί τά μακρά χεράκια της στόν κόρφο μου τάμπάζει.

Νοηρίς τά φέρονι ή σιννερία τά ποδημένα βράδια Καί πέφτουνε πικνά-πικνά μέ τάρταμπασκοτάδια Βροχίς από φιλήματα, νιφάδες από χείδια...

Μία τή μικρή μου κάμαρα κανένας μη ζυγώνη! Ζεσταθή κούκνη μου κάμαρα κι' είμαστε όιδνωμαζόνοι! Αχ! εμάς την πνευμάτι ή βροχή κι' άμνήσθητέ χιόνι!

ΥΜΕΝΑΙΟΣ Τήν πεύο μεγάλη μου λευκή λαμπάδα έγω θάάνωρο Για τόν καιό σου Υμέναιο, άγάπη μου παλά.. θά τήν άνάρω μοναχός κι' ός κάτου θά τήν κλάω Δέν πρέπει μήτε κι' από αυτή να μείνη μία σταλιά!

Γ. ΜΟΡΗΣ

Η Δίς ΜΙΝΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Υπομνήμα εις τό Φεμινιστικό Δημοφύριμα της Σφαίρας, ή συγκεντρώνουσα μέχρι σήμερα τούς περισορούς ψήφους.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

ΑΠΟΨΕ ΕΠΕΡΑΣΑ ΜΑΣΗ ΣΟΥ

Είχες βρεθεί τό κουκλόσπιτο που λαχταρούσε και τόχες στολίσει με τόν όμορφο ένένο τρόπο που έξέφρε να έτοιμάζης τήν φωλιά της εύτυχίας. Σάν τή χαρούμενη πεταλουδούλα εύγυριζε από τήν μιαν στήν άλλη μεριά του σπιτιού. Κάθε πιαματάκι που άγγιζες τραγουδούσε, τό κάθε τι που του μιλούσες έλαμπε. Από μακρού, μεταφωτισμένος, έβλεπε τό σπιτάκι σου σάν μια φαντασμαγορία, σάν ένα άνοιξιότακο όνειρο. Μου φαινόταν πώς τό είχες έτοιμάσει οι άγγελοι για κάποια ούρανια γιορτή. Έτρεξα κι' ήλθα κοντά σου. Σ' έπήρα στήν άγκαλιά μου και σ' έννοιωσα για πρώτη φορά δική μου. Κ' έσύ μ' άφησες, μ' άφησες να ρουφήξω από τά χείλη σου τήν άγγελική σου όλη. Άπαλά τά χεράκια σου μου χούδωναν τά μαλλιά κι' έβούδλαζε τό βλέμμα σου μέσ' στήν καρδιά μου. Κ' έγω έννοιωθα να πανηγυρίζη ή ψυχή μου κι' έξεκνούσα στής καλές εκείνες στιγμές όλης της άσέληνης νύχτες της συμφορας και της άμαρτίας. Μου φαινόταν πώς εκείνη ή μέρα δέν θά ένύχτωνε ποτέ.

Πώς ήσουν έτσι εκείνη τήν ήμέρα... Είχες πάρει τή τρυφεράδα τώσον τριγωνιόν και τή θέρμη τώσον ήλιου, και μου μιλούσες όπως δέν μου έμιλήσες ποτέ και μ' έφιλούσες όπως ποτέ δέν μ' έφιλήσες. Και μέσα στα λόγια σου και μέσα στα φιλά σου έξεχώρισε ίσθη κι' εύλογημένη ή ύπόχρησή σου πώς δέν θά χωρισθούμε ποτέ.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

— Αφήστε μου μία άμυδρή έλπίδα, είπε.

ΤΡΕΙΣ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ ΟΡΟΙ

Οι λαμβάνοντες μέρος εις τόν Διαγωνισμόν υπό οι ανδηποτε εποιησιν, ή στέλλοντες άπάντησιν ή περιγραφόντες χαρακτήρα άνάγκη προηγουμένως να έχουν έγκρίσει κάποιον ψευδώνυμον. Κανείς δέν θά μωρηί να λαμβάνη μέρος εις τήν κίνησιν του Διαγωνισμού, χωρίς ψευδώνυμον έγκρισημένον. Καί τά άρχικά στοιχεία τό όνοματεπώνυμου δέν να λογίζονται ως ψευδώνυμον.

Επίσης άπαρατήρητον είναι κάθε σημείωμα, που θά εύρωση θεόν εις τήν οσλίδα του Διαγωνισμού, να συνοδεύεται με τό όριση θ εν μονόδραχμον.

Τρίτος όρος είναι ή διά τών θυρίδων της Σφαίρας, άλληλογραφία μεταξόν τών λαμβάνόντων μέρος εις τόν Διαγωνισμόν. Η άλληλογραφία δι' άλλου μέσου άπαγορεύεται. Κάθε ιδιαιτέρα ερώτησις και κάθε άπάντησις οισυδήτους και οισαδήτους θά στέλνεται πρός τας θυρίδας της Σφαίρας τας όποιας, κατόπιν έντολής τών ενδιαφερομένων, θά όρίζω έθω.

Οι τρεις αυτοί όροι είναι άπαραβάτοι και είναι άνάγκη να τούς εχη πάντα υπ' όψει κάθε νέου και κάθε νέου που λαμβάνουν μέρος εις τήν κίνησιν του Διαγωνισμού, πρός άποφύγην παρακόντων και χρονοτριβής περι τήν δημοσίευσιν ταν.

Η ΝΕΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εξαιρετικώς μόνον για σήμερα επιτρέπω τήν δημοσίευσιν άπάντησων και χωρίς έγκρισημένον ψευδώνυμα. Από τόν άλλον όμοιο φέλλον έχω άπόρριψιν έάν δι' ύπογράφεται κα μ μ μ αν άπάντησιν ψευδώνυμον και έάν δέν συνοδεύεται από μονοδράχμον.

Εκτός άναφερόντων χαρακτήρων δέν συμφωνώ με σούδνα. Τόν φίλον θά τόν ήθελα ήλικίας 18 20 ετών, εις άχρον φεμινιστή και ρωμαντικόν, θά ήθελα δά να του άρέσουν και τό σπόρ. Γεώρ. Α. Θεοδορόπουλος.

— Αν μου έπεράσει να εκλέξω ένα από τούς δημοσιευθέντας χαρακτήρας θά έψηφιζε άπολύτως της Γκλόριας τόν χαρακτήρα. Κώστας Θανάπουλος, Ζάτουνα Γορτυνίας.

— Συμφωνώ με τόν χαρακτήρα της Γκλόριας, αλλά θά ήθελα να μάθω εαν είναι ισανή μία γυναίκα να νοιώση τόν προσφερόμενον υπό τό άνδρός έρωτα. Α.Β. Βόλος.

(Η θνίς Γκλόρια έχει θυρίδα υπ' αριθμόν 90. Ο κ. Α. Κ. δέν έχει ή να τής γράψη ιδιαιτέρως).

— Δέν συμφωνώ με κανένα από τούς χαρακτήρας τών δίδων. Τήν φίλην μου έγω θά τήν ήθελα σοβαράν, επιφυλακτικήν και πολύ άραϊαν και, εαν είναι δυνατόν, όχι ήλικίας μεγαλητέρας τών 18 ετών. Γά ξανθόμαλλο Σπαραγιστόπουλο.

— Προσιμώ τόν χαρακτήρα της δίδος Γκλόριας ήχοφ' όλας τάς έπίψεις, ήλικίαν της και χαρακτριστικά της. Ιωάννης Ιωαννίδης, δεκαενός.

— Προσιμώ τόν χαρακτήρα της Γκλόριας. Ιωάννης Παπασηθρίου, Εδριπίδου 59, Πειραιώς.

— Όσο για τόν άνδρικό χαρακτήρα μ' άρέσει του Αρμάνδου, όσο για τόν γυναικείο μ' άρέσει ή δικός μου. Έλβερα, Σύρος.

(Η ψευδογραφία του χαρακτήρος της ευδρασιεις εις τήν οίκεϊαν στήλην.)

— Φαντάζομαι τήν φίλην μου σάν τήν Γκλόρια, νάχη όμως μία ψυχούλα τρυφερή που να λιγίξη μωροστά στόν πόνο υπό όποια νήχτες μορφή της φανερωθή. Να νομίζη τήν άγάπη κάτι τό ιδανικό κι' όχι, όπως πλείστοι, σαρκικό πάθος. Να είναι σταθερά στή φίλια της. Δάμνη.

— Προσιμώ τόν χαρακτήρα της Γκλόριας, διότι αυτός άρμόζει στις γυναικείας της εποχής μας. Ιωάν. Καπετανόπουλος, Πάτρα.

Τόν άνδρα τόν θέλω άσχηρόν, άνδρικορεπτή, με πολλά ελαττώματα και λίγα προτερήματα, για να λάμψη επ' αυτού ή άρατή της γυναικας. Μαρ. Οικονόμου. Άγλας Σοφίας 81, Ένταυθα.

— Προσιμώ τόν χαρακτήρα της Γκλόριας, ή όποια συγκεντρώνει όλα τά χαρίσματα. Διάνθρος Έλευθεριάδης, τώσε έφεδρο, άξιωμακός, γραφειόν έποικισμού Κατερίνης Θεσσαλονίκης.

— Προσιμώ τόν χαρακτήρα της δίδος Γκλόριας. Α. Ο. Α. Ο.

— Θα προτιμούσα τόν χαρακτήρα του Έσπέρου, αλλά λιγότερο φαντασιώδη. Χαρίκλεια Παππά, δακτυλογράφος Δημαρχείας.

— Οί χαρακτήρες τού Ναρκίσσου και της Γκλόριας είναι οι ιδανικότεροι για μένα. Θ. Αμνηροδής, Φρουραρχείον Αδμουσταίου.

— Συμφωνώ με τήν δίδα Άσπασ. Χαϊροτόγλου. Θα ήμην πολύ εύτυχής αν γνωρίζομουν κ' έγώ, εστο δν' άλληλογραφίας με τήν Λα Μπερτινή Θ. Χριστιανός, Ρ. Ρ. Αθήνα.

— Τήν φίλην μου τήν θέλω να είναι της πορφύρας σφύρολο, ή όρασίτης της να έμφανίζετα στο άπλοον, στο άπέρτοον, στο άνασπτήθεον. Μα έμφορσεται από αίσθημα ύψηλά και ιδανικά, να μωη τόν ύλισμό ως ήθικό διαφθορά, τούς εθισματικούς χορούς ως έκφυλισμό υπό μάσκων και τό φεμινισμό ως έντελώς άπάθον του κώκλου του καθηκόντων της. Άδάμος Αθήνας.

— Προσιμώ χαρακτήρα Περούζι. Ν. Ματω... Βόλος.

— Μπερτινή, μήσοει είσθε ή Δίς Έλλη Μ... Γνωρίζεται μου θυρίδα σας δια άλληλογραφίας. Άνδρ. Μπουζανιώτης. (Ο αριθμός της θυρίδος της είναι 94).

— Από όλους τούς χαρακτήρες τών δίδων προσιμώ της δίδος Περούζι. Δίον Τσιρικός, Αθήνα.

— Συμφωνώ πληρόστατα με τόν χαρακτήρα του ύπολο. Αρμάνδου. Άνδρέας Μουζακισιώτης.

— Προσιμώ χαρακτήρα Ζακελίνας. Α. Παπαγιάννου. Ιατρού.

— Τήν μέλλουσαν σφύρονήν μου τήν θέλω με μεσοία λιγρή, μαλλιά ξανθά και μακρού, μάτια γαλανά ζορηά, χαρό, ελο πάντοτε στα χείλη, καρδιά γεμάτη καλοσύνη. Περι προικώς άδιαφορ. Τακτικός άναγνώστης.

— Προσιμώ χαρακτήρα Ντολορής. Άργοναυτής, Κόθηρα.

— Επεί τέλους βρέχη κι' έγω ένα χαρακτήρα να συμφωνή με τό δικό μου. Αυτός είναι της δίδος Περούζι. Τής προσφέρω μαζή με τήν ψήφον μου και τήν άλληλογραφίαν μου. Δέξεται; Ένα ναυτάκι.

Η άπαντήσις δά συνεχισθούν εις τό προσεχές κατά οισράν λήψους.

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Νοσταλγός.— Ένας πολύ δυνατός χαρακτήρ, πάντοτε τόν βρίζεας μελαγχολικόν, οικονομικός είναι άνεξάρτητος. Μέσα

Ο ΠΙΝΑΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Το ψευδώνυμον Ηλικία Τά κυριώτερα χαρακτηριστικά Ψήφοι

Καρμλία 18 ετών Α'τιθάσος, ζορηά, οσοτό θυρίδα 1

Νινέττα 24 Εύπειθής, έπιπόλιος, άλλ' έρώνας 1

Μπερτινή 30 Έκευθέρων ήδον, συμπαθητική 2

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Να είναι ορισμένη ή ειλκρινεια, ή άπλότης ή σταθερότης του χαρακτήρος του. Δέν μπορείς ποτέ του να βρη μία φίλια ιδανική άπο τήν όνειρεύεται. Ηθικός και πολύ άσπής στις έκλογές του. Δέν του άρέσουν οι ύποκριται, οι άλάζονες, οι συμφεροντολόγοι. Για τό γάμο εις ιδιόρρυθμους ιδέες. Τό ζήτημα τής προικώς και τά ζητήματα της ζωής τών οίκογενειών δέν είναι γι' αυτόν ουσιαστικά. Α. Ο. Α. Ο.— (Άρ. θυρίδος 11). Ηλικία 21 ετών, άνθυπομοίραχος, κατ'εταί ελ Γυθείου Λακωνίας και διαμείνει εις Έδεσσαν, (Βοδανά). Άνοιχτόκαρδος, γνωρίζει μουσικήν και άγαπή τό θέατρον. Είναι φιλόδοξος, άγαπή τούς φίλους του. Άπλοός, εταικός και εύγένης. Άγαπή πολύ να συνδέεται με γυναίκες. Σοβαίται τόν έρωτα, διότι ένας έρωτας και μία άφοσίσις παρ' άλλων να τού στοιχίσουν κάποτε τήν ζωήν. Είναι ύπερ του γάμου.

— Εργικός.— Ηλικίας 18 ετών, φέρει τό όνομα εύγενούς οίκογενείας και κατοικεί εις τόν Πειραιά. Φιλόδοξος σε άπίστευτο βαθμό. Φιλοδοξεί να γίνη πρωθυπουργός της άραϊας, καθόσον κατάγεται και από οίκογένειαν πολιτικών. Δεστικός, ποιητικός, ίππότης, δραστήριος, ενεργητικός, επιφυλακτικός, άκαταπόνητος, εύγένης, εύκατάστατος από κάθε εποψην. Λίγο νευρικός σεαυθ θυμώδη, αλλά πάντοτε εύγένης.

— Μοιρατός.— Ηλικίας 22 ετών, ύψηλός, λεπτός, με γαλανά όμορφα μάτια. Ειλκρινής ύπερ τό δέον, μεγαλόφυρος, άταπής και δαλός στις γυναικείας. Ζωντοχόρος με δύο χαρητόμενα παιδάκια. Οικονομικός όχι εις καλήν κατάσταση.

— Ελβία.— Κόρη καλής οίκογενείας, πτωχή άλλ' όχι και πολύ, μορφαμένη, άναστήματος μάλλον ύψηλού, μαύρα σγουρά μαλλιά, (πόλο), μαύρα μάτια, σαρατή, ούτε άδύνατη, ούτε καχεϊά, πολύ άνοιχτόκαρδη, άγαπή τής φίλης της, φίλη τών δασκεδασέων, μονόχως εις όλα της, ήτι κρινει καλόν τό κήνη χωρίς γ' άκούση κανένα.

— Μαρίνα.— Ηλικίας 20 ετών, πλουσία. Χαρακτήρ ρωμαντικός

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μή με διακόπτετε σάς παρακαλώ. Η όμολογία μου δεν έτελειώσεν ακόμη. Ψεφίλω να σάς είπω ακόμη ότι η ζηλοτυπία και ο φθόνος που εγεννήθησαν έξωρα εις την ψυχή μου με ώθησαν εις μίαν θανάτωσην πρῶτον! Με ώθησαν εις τὸ νὰ μεταχειρισθῶ ἄτιμα μέσα διὰ νὰ ἐξολοθρευθῶ τὸν ἄρκατα τῆς Ντινώρας μου, με ώθησαν εις τὸ νὰ σύρω πλαστὸν κλήρον καὶ... συγχωρησάτε με.

— Ντινώρα! Ἀλβέρτο!

Δὲν ἐκατόρθωσεν νὰ εἶπῃ περισσότερα καὶ κρύψας τὸ πρόσωπό του μέσα εις τὰ χέρια του ἤρχισε νὰ κλαίῃ με λυγμούς.

Με δύο πηδήματα ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Ντινώρα εὐρέθησαν εἰς τὸ πλευρὸν του καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθησαν ταυτοχρόνως ἐνδὸς ὁ Σέργιος Θόρντ κλαίων ἐσφίγγε τὸς δύο νέους εἰς τὸ στόματός του.

Οἱ θεαταὶ τοῦ συγχνητικοῦ τοῦτου θεάματος πρὸς στιγμήν τὰ ἐλησμόνησαν ὅλα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς συνεδριάσεως καὶ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ ἤρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν τρελλοὶ ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὅταν ἐκέλευσεν ὀλίγον τὸ κακὸν, ἡ Ντινώρα ὄμνησεν εἰς τοὺς συναδέλφους τῆς καὶ διηγηθῆναι καταλεπτῶς πᾶς εἶχεν ὑποκτεθῆναι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τὸν Πασκοῦνιο Πρίντσιπε, ὅστερα τὴν ὁμολογίαν του τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους καὶ τὸς τὸν γάμον τοῦ Ἀλβέρτου με τὴν Γκλόριαν. Ἀυτὴ ἡ τελευταία εἶδης ἐφέρε φρονιτὰ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀπὸ μερικῶν τὰ στόματα ἠκούσθησαν καὶ αἱ φωναὶ: Ζήτω ὁ Πρίγκηψ Ἀλβέρτος! Ζήτω ἡ Γκλόρια!

Ἡ Ντινώρα ἐπέβαλε σιωπὴν.

— Μὴ λησμονώμεν ὅτι εἰμῶθα σοσιαλισταὶ παρετήρησεν καὶ ὁ Ἀλβέρτος νέους καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ ἡσυχία, ἐπειθε τὴν χεῖρα του ἐν εἰδῇ ὄρκου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε, μὴ νομίζετε ὅτι διὰ ἐπιτρέψω ποτὲ εἰς κανένα νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ με τὸν τίτλον τοῦ Πρίγκηπου. Τὸν τίτλον αὐτὸν διὰ τελευταίαν φοράν τὸν προσέφερα πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἐνωπίον σας, τὸν τίτλον αὐτὸν τὸν ἀπεκδόθημι ὅπως ἀπεκδόθημι καὶ τὸν τίτλον τοῦ Διαδόχου τοῦ Θρόνου καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν ἤδη εἰμαι ἕτοιμος νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν μου ἀνεθέσαστε.

— Ὅχι! ἀνεκράξεν ὁ Σέργιος Θόρντ καὶ αὐτὴν τὴν φοράν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶχεν ἀναβάλει τὸ σῆμα τῆς ψυχραίου ὄφους του. Δὲν ἐναπόκειται εἰς τὸν Ἀλβέρτον νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν μου ἀνελάβε. Ἀν κάποιος ἐπιφορτισθῇ με αὐτὴν θὰ εἶμαι ἐγὼ! Ἐγὼ καὶ ὄχι ἄλλος!

Ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος ἔκαμεν ἕνα κίνημα διαμυστηρίου, ἀλλὰ ὁ Σέργιος Θόρντ τοῦ ἔπεισε τὸ χεῖρ καὶ τοῦ εἶπε με τόνον φωνῆς ἐπ τακτικῶν:

— Δὲν ἐπιτρέπω καμμίαν ἀντίρρησην, Ἀλβέρτο, ἀλλὰ καὶ ἂν θελήσῃς νὰ ἐπιμείνῃς εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν θὰ εἰσακουσθῆς. Ὑστερα ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους τοῦ ὁ Σέργιος ἐξηκολούθησεν:

— Φίλοι μου, με ἐγνωρίζετε ἀνεκάθεν διὰ τίμιον ἀνδρώπον καὶ δὲν πιστεύω νὰ κρινετέ ὅτι θὰ μορσοῦν ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἀποστολήν μου μόνος ἐγὼ ὄφελω νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ἐπιθυμοῦντες ἐπιδιοκίμους ἠκούσθησαν.

— Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σέργιος Θόρντ, τώρα ὅταν ἐμάθωμ τὴν πραγματικὴν ἰδιότητα τοῦ συντρόφου μας ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας;

— Φίλοι μου, με ἐγνωρίζετε ἀνεκάθεν διὰ τίμιον ἀνδρώπον καὶ δὲν πιστεύω νὰ κρινετέ ὅτι θὰ μορσοῦν ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἀποστολήν μου μόνος ἐγὼ ὄφελω νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ἐπιθυμοῦντες ἐπιδιοκίμους ἠκούσθησαν.

— Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σέργιος Θόρντ, τώρα ὅταν ἐμάθωμ τὴν πραγματικὴν ἰδιότητα τοῦ συντρόφου μας ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας;

— Φίλοι μου, με ἐγνωρίζετε ἀνεκάθεν διὰ τίμιον ἀνδρώπον καὶ δὲν πιστεύω νὰ κρινετέ ὅτι θὰ μορσοῦν ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἀποστολήν μου μόνος ἐγὼ ὄφελω νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ἐπιθυμοῦντες ἐπιδιοκίμους ἠκούσθησαν.

— Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σέργιος Θόρντ, τώρα ὅταν ἐμάθωμ τὴν πραγματικὴν ἰδιότητα τοῦ συντρόφου μας ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας;

— Φίλοι μου, με ἐγνωρίζετε ἀνεκάθεν διὰ τίμιον ἀνδρώπον καὶ δὲν πιστεύω νὰ κρινετέ ὅτι θὰ μορσοῦν ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἀποστολήν μου μόνος ἐγὼ ὄφελω νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ἐπιθυμοῦντες ἐπιδιοκίμους ἠκούσθησαν.

— Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σέργιος Θόρντ, τώρα ὅταν ἐμάθωμ τὴν πραγματικὴν ἰδιότητα τοῦ συντρόφου μας ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας;

— Φίλοι μου, με ἐγνωρίζετε ἀνεκάθεν διὰ τίμιον ἀνδρώπον καὶ δὲν πιστεύω νὰ κρινετέ ὅτι θὰ μορσοῦν ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τὴν ἀποστολήν μου μόνος ἐγὼ ὄφελω νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ἐπιθυμοῦντες ἐπιδιοκίμους ἠκούσθησαν.

— Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σέργιος Θόρντ, τώρα ὅταν ἐμάθωμ τὴν πραγματικὴν ἰδιότητα τοῦ συντρόφου μας ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ἀπόφασίν μας;

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ὅχι κυρία μου, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος. Σὰς φαίνεσαι ἴσως παράξενον;

— Γιατί νὸ μοῦ φανῆ παράξενον;

— Ἴσως ἢ ἡλικία μου...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ἡ κυρία παρατηροῦσα αὐτὸν με τὰ φασαμέν, ἢ ἡλικία σας, ὅσο μορσοῦ νὰ κρίνω, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἡλικία τοῦ γάμου. Ἐχει τὴν «ἀγίαν μετριότητα» καθὼς εἶπε καὶ ὁ... Ποιὸς τὸ εἶπε, Χρῆστο;

— Στὰ ἐκκλησιαστικὰ δὲν ἔχω πολλὰς γνώσεις, ἀπάντησε ὁ κύριος Σταμάτης, ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν τὸ εἶπε εἶχε δίκιον. Ἡ ἡλικία τοῦ γάμου εἶναι νὰ σαράντα καὶ ὁ κύριος Σταυροῖδης φαίνεται πὸς τὰ πλησιαζει.

— Ἴσως καὶ νὰ τὰ ἔχω φθάσει, εἶπε ὁ Στάμος.

— Ὅποσδήποτε εἶστε τυχεροί, ἐξηκολούθησε ἡ κυρία.

— Σὸ τί, ἂν ἐπιτρέψεται;

— Σὸ ὅτι δὲν ἐκάματε γάμο ὡς τώρα. Καθὼς εἶπατε προηγήτερα, ἡ τύχη σὰς εὐλόγησε τώρα τελευταία. Φαντασθῆτε ἂν εἰσάστε παντρεμένοι. Θὰ εἶχατε πλάϊ σας μίαν γυναικὴν ἀπὸ τὴν πατρίδα σας, καλὴ βέβαια, ἀλλὰ ὁποσδήποτε...

— Ἐγὼ τώρα...

— Τώρα τί φαντάζεσθε; ἐρώτησε ὁ Στάμος.

— Δὲν φανταζομαι ἀλλὰ τὸ ἔχω καὶ τὸ βλέπω. Εἰσθε ἕνας περιζήτητος γαμπρός. Ἀν φερθῆτε ἀνάλογα με τὴν εὐμένεια πού σὰς εἶδειε ἡ τύχη, θὰ μορσοῦσε νὰ διαλέξετε μίαν γυναίκα ἐκλεκτὴ, πού νὰ σὰς κάμῃ εὐτυχίαν.

Εἶναι ἀνύπαντρος ὁ κύριος Σταυροῖδης; ἐρώτησε ξαφνικὰ ἡ Λίνα.

Ἡ μητέρα τῆς τὴν κύτταξε με ὑφὸς αὐστηροῦ.

— Λίνα... πού εἶν' ὁ νοῦς σου; Δὲν ἀκούεις τὴν φωνήν μου;

— Ἡ Λίνα κατέβησε τὸ λογιὸν καὶ ἐστράφηκε μ' ἕνα περιποιητικὸν χαμόγελο πρὸς τὸ Στάμο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε, δὲν εἶχα παρακολουθῆσαι...

— Ἀσοπικῆς, ἤρχισε νὰ λέῃ ὁ Στάμος, ἀλλὰ ἐστάθηκε.

— Γιατί διεκόψατε; τὸν ρώτησα ἡ Λίνα με εὐμένεια.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, Στάμο, εἶπε ὁ Τάσος ἐπιμεινόμενος. Θὰ σὰς πῶ ἐγὼ, ἐξηκολούθησε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Λίνα, ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι ὁ ἴδιος διαστὰζει. Ἡ θέα σας τὸν συγκατατίθει τόσο πολὺ πού ἤθελε νὰ πῆ ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ τὰ συγχωρήσῃ ὅλα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Στάμο;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὸς ἡ δεσποινίς εἶναι ἡ ὀρασιότερη ἀπόψε σ' ὅλη τὴν σάλα, εἶπε ὁ Στάμος.

Ἡ Λίνα τὸν κύτταξε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Ὁ σέξιος σας, τοῦ εἶπε, με τὸν κύριο Χρυσάνθη σὰς εἶδθατε νὰ περιποιηθῆτε τίς κυρίες κάπως ὑπερβολικὰ.

— Νὰ σὰς πῶ, δεσποινίς, εἶπε ὁ Στάμος, μορσοῦ ὁ κύριος Τάσος νὰ μοῦ χρησιμοῦσε ὡς δάσκαλος σὲ πολλὰ ζήτηματα, ἀλλὰ σὸ ζήτημα αὐτὸ δὲ δέχομαι τὴν διδασκαλίαν του.

— Γιατί τὴν γυναικὴν ἔχει τὸ δικὸ μου γοῖστο καὶ μορσοῦ νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν πούλας φθηνὰ κομπλιμέντα. Εἶναι ὅμως κα' ἕνα ἄλλο. Ἐγὼ λέω ἐκεῖνο πού ἀισθάνομαι καθαρὰ καὶ ἔαση. Ἀὐτὸ πού εἶναι τὸ πιστεύω, ἀλλοίως δὲ θὰ τάλεγα.

— Καὶ σὰς ἀρέσει πάντα ἡ ἀλήθεια;

— Τοῦλάχιστον μ' ἀρέσει νὰ τὴν λέω ἐγὼ.

— Καὶ δὲν τὴν ζητᾶτε ἀπ' τοὺς ἄλλους;

— Τὴ ζητῶ μὰ... πού δὲν τὴν ἔρκομαι εὐκόλως.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ἡ Λίνα, ὁρᾶται κάποια θεωρία, ὅτι ἔχει καὶ τὸ ψέμμα τὸν προορισμὸν του. Σὲ μερικὰς περιπτώσεις μὰς ὑπηρετεῖ κα' αὐτὸ.

— Μπορεῖ ἀλλὰ σὰς εἶπα, ἐγὼ τὸ συκαίνομαι τὸ ψέμμα κα' ὅταν τὸ λέω κα' ὅταν τὸ ἀκούω. Ὅποσδήποτε με τίς θεωρίας φύγαμε ἀπὸ κείνο πού λέγαμε. Καὶ τὸ ξαναλέω γιατί τὸ πιστεύω, πὸς εἶστε ἡ ὀρασιότερη ἀπ' ὅλας ἐδῶ μέσῃ.

— Κύριε Σταυροῖδη, ἐπετέβη ἡ μητέρα, θὰ σὰς κάμω μίαν σύσταση. Ἀν θέλετε νὰ εἰστε συμπαιθητικὸς στὴν κόρη μου νὰ μὴ τὴν ἐπεινεῖτε. Ὁ κύριος Τάσος πού τὴν ἔχει περιεσπότερο καιρὸ, τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ τὴν μεταχειρίζεται πολὺ ἀσχημα.

— Ὁ κύριος Τάσος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κινή ὅτι θέλει. Γιὰ μένα ἡ ὀμορφιά εἶναι κατὰ σεβαστὸ καὶ καθὼς δὲν μορσοῦ νὰ κούφω τὴν ἐντύπωσίν μου, τῆς φανερώσω τὴν εὐλάβειά μου, ὅπου κα' ἂν τὴν συναντήσω.

Τὰ φῶτα ἐξορυσαν τὴν στιγμήν ἐκεῖνη καὶ ἡ παράστασις ἐπανεληφθῆ.

Οἱ δύο φίλοι ἐσηκώθησαν.

— Μὲ πολλὴν μὰς εὐχαρίστησα διὰ σὰς δοῦμε καὶ σὸ σπῆτι, εἶπε ἡ κυρία Διαμάντην στὸ Στάμο, ὅταν τὸν ἀποχαιρετοῦσε.

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

— Εὐχαριστῶ, κυρία μου. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΗΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ

ΣΑΡΑΝΤΑΜΕΡΟΥ

Περδίκου μ' π'λίμ',
Καλού σφραντάμερου μαθές κι καλά Χρι-
στούγεννα. Νηστείγια κι προσευχή κι τού μέ-
γα έλεους μπάς κι γίν'ς άθροπος έτώ-
ρα όπ' θά νηστεβ'ς τ' γιαγούστ' κι τ'ν
τραχανά, όπ' λου-
λάθ'κις μι δαυτ'ν
νά τρώς πάσα ώρα
νά γαβάθα σάν νά-
ταν μαθές φάρμα-
κου δυναμουτ'κό όπ'
στ' διέταξι ού για-
τρός. 'Ιφάτ'ς τ'ν

νηστήγια τ'ν άρχίν'σα άφ' τ' άνήμερα τ'
'Αη Φιλ'πα. 'Επαθα μαθές ένα χ'νέρι ά-
που δαυτα όπ' γλέπ'ς στ'ν κινηματογράφ'ν
κι διν' τ'ά τ' πιστέβηγες. 'Αφ' τόν πρωί είχα
μάθ' πώς κρεββατ'όθ'κις ξανά από φλουέν-
τζα κ' είχα ως Ικ τούτου ένα μισάκι, όπ'
είλιγα τ' βράδ' τ' 'Αη Φιλ'πα ν' άποκρίψου
σέ κανιά ταβιρούλα κι νάν τ' σκούξου για
καλά, νά φάου μαθές, νά πιώ, νά διπλαρώ-
ρου όστ'ρης κανιά μαμαρουφρούδα κι νάν τ'ς
ζητήξου νά μ' νοικιάσ' τ'ν καρδιά τ'ς επί ει-
κουσιτετρώρου.

— 'Αντε, Μήτρου, είλιγα, κάθε φουρά
γλιντ'ς στ'ν 'Αθήνα δέν π'ς Ιτώρα κι στ'ν
Περαία μπάς κι' άλλάξ' τ' γούρι ;

'Ικάθ'σα άπο δίπλα σ' έναν νέου φρεσκου-
τυμένου όπ' έμοιαζι μι διπλουματ'κός άκόλ'-
θους.

'Ανοίσι ιτότ'νις ή πόρτα κι μπαίνει μέ-
σα ού υπάλ'λους.

— Τά ειστ'ηρία σας, φ'νάξει.

Τουδ'κα τ' δικό μ' κι τ' τρού'σι. 'Ερχετι
κι στ' νιού, όπ' ήτουν δίπλα μ', διν είχι εισ-
τήριου.

— Δέν πρόκανα νά βγαίνου, τ' λέσι. Τι θά
πλερώσου ;

— 'Ιφτά δραχμές, τ' κάνει ούυπάλ'λους.

Κι φόρα ίκειός νιά χρυσή λιρούλα.

— Διν έχου λιανά, τ' λέσι. Μ' χαλνάς ;

— Δέν έχου, τ' κάνει ού υπάλ'λους άγριεμέ-
νους.

— Στάκα, ρέ π'διμ τ' λίσσι. Μήν προ-
σβάλ'ς τ'ν κύριου. 'Εχου ιγώ.

Κι βγαίνου τ' πορτ'φόλ'μου. 'Εξήμισυ χρου-
νάκια είχα νά πιάσου χρυσάφ' στ' χέρι μ'
'Ισα-ΐσα διακόσες ογδόντα τ'ς είχα ούλό-
κληρη μαθές κι' άτίφια τ' δεκαμερία, όπ'
πήρα ίχτές άφ' τ' 'Σφαίρα'. 'Ιπήρα τ' λιρού-
λα κι τ' έδουκα τ' χαρτιά.

— Μισό, μ' κάνει ού νέους.

— Τίπ'της, τ' άπαντάου. 'Ι-
φκουλλα νά γίν'τι.

Σέ λγου φθάσαμε στ' Φάλ'-
ρου κι χουε'στήκαμε. 'Ικός
μούβγανι τ' καπέλ' του κι μ'
ίφαριστ'σ' δεόντ'ς.

Φόντας βήγα στ'ν Περαία
πήρα ούλόϊσα τ' δρούμου για τ'ν
ταβέρνα. Στρογγυλουκάθ'σα σέ
νιά γουνιά κι' διέταξα ρουζμπίφ,
σιφάδου κι' νιά ούκαδούλα.

Φόντας άπόφαα, ίζητ'ξα νά
πληρώσου κι' για τήν κάνου φι-
γούρα οίγνου στ' τραπέζ' τ'
λιρούλα.

Ού ταβερνιάρ'ς τ'ν πήρε στ'
χέρι μ', τ'ν τήραξε μίνια, τ'ν τή-
ραξε δύγνου σάν χαζός.

— Τι τ'ράς, τ' λίσου ; Άρα
μαθές είσι. 'Ιγγλέζ'κια.

— Νά τ'ν δίν'ς, μ' κάν', τ'
παιδιού σ' για νά παϊξ'.

— Τ' έκανι λίσσι ;

— Είσι ψεύτ'κια. Μρούτζους
μονάξ'ς.

Μούσθε ν' άρπάξου ούλου τ'
τραπέζ' μ' τ' πιάτα κι' τ' που-
τήρια κι' νάν τού τινάξου στ'
κεφάλ' του.

'Ικειός τ' κατάλαβε κι' φώ-
ναξε ένα νουματάρχ'.

— Κύε νουματάρχη, τ' κάνου,
ού κύριους θέλ' νά μ' φήη στ'
καντάρι.

— 'Εχ' δίκου, μ' κάν' ού
νουματάρχ'ς. Είσι ψεύτ'κια. Πού
τήν πήρες ; Πλήρουσι κι' πάμε
στού τμήμα νά κάν'ς μιά μήν'σι.

Νά πλερώσου ; Με τί νά

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ηγουν όμιλλαι έπίμαρροι

Δινη με μαστίξει,
άδελφοί, δυσπραγία
έξ' ένενεν ο παράγον
γενική του παράγονδος
[τήν άβουλλα,
ούκ μήν άλλα και τήν
[παραφωνία,
τό όποιον
έκσπουν επί τής καμβου-
ρός μου αί πράσχεις τών
[παραγονδίων.
Διά τάπα, ο ύψισθε θεέ,
έπιβλεπον έξ ούρανόθεν
καιέπισκεψαιτήν άμβελον
τήν άφιλον μου οδεν,
ήνπερ ναι μεν με έχεις
προικίσει διά ταλάνδου

Ίνα συνγράπω στίχους
του κάρρου,
άλλα ούκ' δύναμαι βγαλύν
τόν έπιούσιόν μου
ήγουν τόν άλλον, κοινώς τόν ψωμόν μου,
τό όποιον
νά με συνέληπτες
επί τών σθεναρών σου άγγελίων.
'Επει δε ούκ' επ' άλλω
δύναμαι ζήσειν μόνον,
άνάγκα και πλεισθον
έτεροειδών καρπώνδων,
ήγουν καινούργη ίμάτια,
άλεξιβρόχιον, κασχόλ και ρεμβουβλίξ,
καθάπερ ούσα ή τελειπτα
παλαιοτάτη και σκοληκοβρίξ,
βούλομαι πετάξειν
έν τω κάρρει τών σκουπιδίων,
τό όποιον
χαίρε τότε, ο χαίρε, Δημοκρατίον.

Ο ΜΓΚΚΟΜΓΓΕΛΟΣ

πλερώσου ; μη τ' κουμπιά μ' για μη τ'
ταταραούλ' μου μαθές.

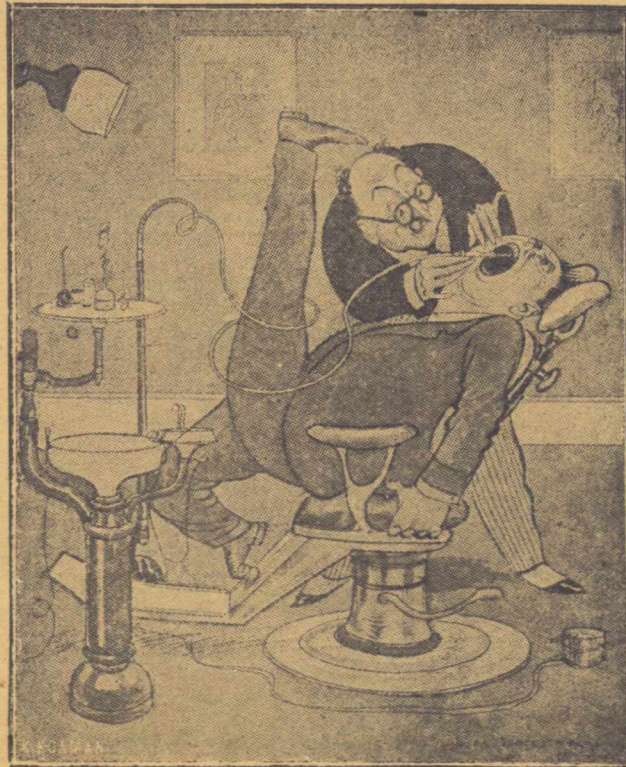
Πέντ' έξ' έργατ'κόι, όπ' ήτουν στ'ν ταβέρνα
έκαναν έρανον κ' επλήρουσαν τ' φαί μου
κι' έστ' συγκριστ'κα για καλά για ούλομαθές
τ' σαραντάμερου.

'Επαθα όπ' λίσς πώς άρρώστ'σις κι μούρθι
κέφι για γλέντι χρηματιστ'κό. Διν καθόμν'
στού Ζάπτεϊου νά φάου τ'ν δικαμερία μ' κι νά
τ' νά τ'ν χουνέπου μακαρίους κι' ευδιδμόνους ;
'Ας όψει μίνια, άς όψει δύγνου, άς όψει
τρεξί, κι τ'ν κακί σ' μέρα, γρουσουζα μ'.

Ταυτα κι' μένου, για σ' κι' άντίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΕΛΟΥΣ

ΒΗΣΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ... ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

*Ανώδυνος θεραπεία...

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΕΚΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΑΙΣΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Τό σήμεραν πάλε πίσω περι αίσθημα θά
σου άγορέψω, ρέ Μανιώ μου συντηρητικιά.
Πάγενα που λές προ-
χτέ τό Σαβαττόβραδο
στή ταβέρνα του 'Αν-
τρέα του 'Αμερικά-
νου για κανένα πο-
τήρι πούχει ένα κρα-
σι διαμάντι, και περ-
πάταγα άφρημένους,
ένεκα ή σκέψι. 'Εν-
νοείς ; 'Αξαφνα τρα-
κάει άπάνω μου κά-
ποιος που ήθελε νά
με προσπεράση.

— Για τ'ά μάτια τ'ά-
χεις τ'ά φωτερά σου,
ρε άντάμη, ή μήμπως
πεθύμησες νά στά
ξορβήξω, του λέω.

Κι' ήμανε που λές
έτοιμος νά τονε χει-
ροτονήσω, όντας κά-
νω έτσι νά τον παρατηρήσω και γλέπω πώς
ήτανε ένας παληοκαρέας γνωστός μου άντάμ
μπαμπαντάμ, σματεμπερας τό έπάγγερα.
— Ρέ Νώντα, έσύ σαι, ρέ παληά άμαρτία ;
του κάνω και παραά λίγο νά σε βρίζω άσκημα.

— Παραξήγησι τό πράμμα, άδρεφός, μεδέν
πρός κακού.

— Και τί χαμπάρια ρέ μυστήριε ;

— Ρέ, ήμουνα στη στενή, ρέ... Δέν τά ξερείς ;

— Μά τό κρασι που πίνουμε, δέν έχω ει-
δησι.

— Ένα μιναρέ που λές, βλάμη, στή ψισρού.

— Και γιατί ρέ, σε ταιμπήσανε ; Ξήλωσες
καμμά κοιλιά ;

— 'Οχι μορ' άδρεφάρα... περι τρία χαστού-
κια ήτανε.

— Και πώς έσυνέβηκε τό έπισόδειο, ρέ Χρι-
στέ μου ;

— Περι γυναίκα ο λόγος.

— Δηλαδή ;

— Νά... 'Ημουνα στο κενηματογράφο. Πα-
ραπλησίως μου καθότανε, καθώς φαινότανε
άπό τήν έξωτερική άποψη, ένα δουλικό με-
γαλειό !.. Βάνω χέρι που λές άκροθιγώς στην
όμοπλάτη και τής λέω : Μονοπωλειό τό πή-
ρες τό καμάρι, ρέ κορίτσι μου ; Κι' άπάνω
που ήμουνα έτοιμος νά τής σκάσω τό παρα-
μύθι, τσουπ ένας γυαλάκιος μπροστά μ'.

— Γιατί παρενοχλείς τό κορίτσι ; μου λέσι.

— Και τί σε διαφέρει έσένανε δηλαδή ;

Γυναίκα σου είνε για νηστήρη σου ;

'Απαξ από δω χάμω ρέ,
του λέω.

Αυτός άντις για νά φύγη μ'
εβρίξε. Αναψα, που λές τότες,
ήτανε και τό αίσθημα μπροστά..
έννοείς ; Και του σκάω τρία χα-
στούκια πλακέ συστημένα μονο-
κοπανιάς. Κι' αν δέν έπαιφε ο
κόσμος και ο χωροφύλακας στή
μέση θά τον είχα ξεγράψει από
τά μητρώα τών ζωντανών. Τώ-
ρα θά μου πής τί κατάλαβα ;

'Απ' τό κενηματογράφο έδωκα
τό παρόν στο τμήμα, μιά βολά
όμως τό φιλότιμο έσώθη, κι' αυ
τό είνε τό ζήτημα. Πώς !

— Αυτά είνε φιλοδουλειές ρέ
Νώντα, άπεναντίας μ' αυτά που
κατασκέβασε ένας ερωτόληπτος
στο Παρίσι, τής προάλεσπουθέλης
νά παραστήση τό μακαρίτη τό
Λαντρώ, έπεςε που λές ο βλάμης
μέσα στές οδές τών Παρισίων με
την Ισόβια στο χέρι και τ'άσσε
ούλα γής Μαδιάμ ο 'Οθέλλος ! Σέ
μιά στιγμή ξεπάστρωσε τρεξί γυ-
ναίκες, κι' αν τον άφιναν θά
περνούσε έν στόματι ρονφάις
άπαν τό θήλωο γένος. Αυτό είνε
στραπάτσο, ρέ Νώντα, όχι μου
κουβεντάξεις περι χαστούκια.
Ψέμματα, ρέ Μανιώ, αίμοχαρές ;
Νά μου ζήσης τό λοιπό μαθου-
σάσεια, ρέ συνάδρεφς, και ν' ά-
γιάσουν τά χεράκια σου γιατί γι'
αυτές τής Εύες γίνεται ο άν-
θρωπος φονής, κι' άγκληματίας
δίκως νά τό θέλω και καταστρέ-
βει τό μέλλο του και τήν ύπόλη-
ψί του. Ξηγιέμαι κατηγορηματι-
κός ;